emanuel pope

elegii de la marginea lumii

inimă de javră

Elegii

de la marginea lumii

coperta față:

fotografie de **Mădălina Grama-Toma**

aceste elegii

Mirelei Adriana Anghelache

Vulturul

lui Falcon

De-acum vârfurile teribile ale nopţii
se pot toci
suntem din nou
cum ne-a clădit Dumnezeu,
oameni vii,
măsluiţi de zile,
nimic nu s-a schimbat,
numai vorbele noastre mai pot ispiti
azi puţin spre stânga,
mâine spre dreapta,
un echilibru ciudat
asemenea zeilor pe care-i slăvim
credem cu toţii febrili

în tot ce visăm,
iarăşi copii:

- Sufletul tău spre ce hotar nestăvilit se-
ndreaptă?
- Al meu? Întotdeauna,
chiar şi de aici de la mii de kilometrii,
ia rata spre singura destinaţie posibilă,
spre... Horia Romană!

Satul

autorului

Şi aş vrea ca apele din jurul meu
şi dorurile toate
să tacă doar o clipă
să pot lua iarăşi drumul obosit
spre dealul dintre case.

De-acolo-n vale să privesc
să-mi mângâi încă o dată satu'
un nobil cavaler ţinându-şi scutul greu
strălucitor în aurul amiezii.

Las poarta curţii larg deschisă
şi-n ochiul ei zâmbind cu trudă
rămâne un timp să mă petreacă
bătrîna casă rezemată-n prispă.

Mă recunoaşte uliţa şi nu mă latră câinii
– nebunul trece iarăşi pe la gardul lor-
sunt eu aşa cum am trăit o viaţă
doar paşii nu mă mai cunosc
grăbiţi de-acum să alerge-n altă parte.

Dobrogea

Mădălinei

Vei veni şi te voi recunoaşte,
după obrajii tăi răsărindu-mi în palme ca
melcii în răscrucea drumului,
după lumina zorilor arşi din ochii tăi ca două
dimineți pierdute de august,
după trupul tău de sirenă niciodată cuprins de
ape,
după gustul de lut pe care ți-l lasă sărutul în
inima mea.

Ți-aș trimite, Doamne, caii mei

Ninei

Ți-aş trimite, Doamne, caii mei înapoi acasă,
Pe lângă mine ei nu-şi mai găsesc rostu'
Nici câmpuri nu mai sunt să le alerge,
nici râuri să le treacă,
Nici ceruri să-ntrebe, nici inimi să le
vorbească.
Ți-aş trimite, Doamne, caii mei să pască.

Ți-aş trimite, Doamne, caii mei acasă,
Sub copite de ieri pământul a început să le
crească
Şi-n şeile lor dihăniile nopţii şi-au făcut casă.
Ți-aş trimite, Doamne, caii mei să pască.

Ți-aș trimite, Doamne, caii mei acasă,
Eu degeaba îi mângâi şi-i îndop cu poveţe,
Zilele toate mă privesc cum mă-ntunec
Şi-n blânzi ochii lor a căzut bruma.
Ți-aș trimite, Doamne, caii mei să pască
Raiul la tine la poartă.

Destul am crezut

Scârbit, de azi,
nu mai aştept nimic de la nimeni!
Pornite din mocirlă şi din cer
hotarele lumii mele toate
s-au strâns
şi ca fraţii unite şi ele
într-o lamă de cuţit
mi-au ajuns la os.
Desigur, voi mai dansa!
voi mai dansa pentru încă o vreme
cu spiritul meu de saltimbanc
cum am mai dansat : singur.
Pe marginea asta subţire a lumii,
sluţindu-mă şi tot făcându-mă de râs,
îm timp ce, acolo,
unde numai eu sunt,
fioros, vântul deşertului Gobi
va continua să bată de temut

răscolindu-mi amintirile,
într-un singur loc,
mereu în acelaşi loc.
Unde-mi sunt prietenii?
Lăuză, iubirea mea învinsă, plânge!
şi mioapă aproape,
iat-o, privindu-şi
copilul mort.
Se spune că îndepărtările toate
încep mai întâi şi mai întâi cu o poveste.
şi se pare că aşa e...
inimile noastre tinere
care au vibrat
cu toată forţa şi iubirea lor
la zidirea neîncetată a lumii
acum au îngheţat.
Cu zelul unor cărăbuşi
împreună am clădit şi tot împreună am sperat,
apoi deveniţi înţelepţi peste noapte
extrem de raţionali dintr-odată
ne-am trădat cu nesaţ până am ajuns
străini unii altora.
Vinovaţi sau nevinovaţi,

nu am repetat
decât lecţia ce ne deschide,
saturaţi,
către moarte.
Acum, fugiţi!
Fugiţi!
plecaţi din preajma mea...
şi voi, belicoşilor, şi voi, politicoşilor,
să ne dăm pace.
Bon voyage, tuturor!
V-am iubit!
şi destul am crezut.
doar lecţia mi-am învăţat-o:
lumea mea nu sunteţi voi!

Boi cu plai

Va fi o zi, va fi ca orişicare,
Învins, târât din satul meu de-un *car de boi*,
Vor râde pe la garduri neamurile-n ascultare,
Dar eu nu le voi râde râsul înapoi.

Va fi o zi, va fi ca orişicare,
Bătrâna casă va avea un alt stăpân,
În curte lucrurile-mi scoase la vânzare,
Din ce-am iubit, la nori,
Doar fumul drept mă va urma pe drum.

Va fi o zi, va fi o zi ca orişicare
Cu luna răsfirându-şi genele pe dealuri
Va plânge singură-n urma mea
Dar plânsul ei de viu l-am plâns aşişderea
Şi asta nu e doar ruşinea mea.

Primăvara lui Zorba

lui Sebi

Toată viaţa am visat şi am crezut
în renaşterea omului,
simplu,
prin cea a fratelui şi aproapelui său.
Prin om! ...şi a mea asemeni.
Vai! dar câte culori nu risipeşte primăvara,
şi totuşi fără ea, cine ar mai fi viu printre noi?!

Acum,
când în focul crunt al neliniştii
şi al căutărilor prin beznă
am pus pe jar: şi masa şi butoiul
în jurul cărora obişnuiam să joc,
-cum numai surzii şi nebunii vieţii mai
îndrăznesc s-o facă-
în roluri de beţiv şi preacurvie,
mă-ntreb: la ce e bună viaţa?!
Vai! dar de câte culori nu se
lipseşte primăvara!

şi totuşi cum rămâne ea mereu:
Regina Florilor!

Nu, nu!
nu moartea mi-a fugărit din inimă,
nici voinicia şi nici voinicul,
şi nici măcar, cu toată durerea,
evaporarea celui mai frumos şi cinstit surâs,
ci numai faptul
că astăzi noi dansăm şi bem ca fraţii,
iar mâine-n zori, odată cu păcatul,
tu, prietenul şi zeul meu,
de frica lui,
te vei pişa atât pe prispă,
dar şi pe visul meu.

Colonia bărbatului (#1)

Ia-mi moartea şi-o îngroapă, bărbăţelul meu
O iau, i-am spus şi am ieşit iute afară
Am atârnat de lemnul şurii interior
O frânghie udă cu o mie de zimţi
Şi toată noaptea am pândit
În oţelul ierbii din deal
Numai oleacă respirând
Ca să nu fiu auzit.
Trebuie să vină prăpădita, îmi ziceam
Trebuie să vină s-o ia
Trebuie.
Luna se-nălţa tare
Luminoasă ca zăpada se-nălţa
Timpul de lângă mine de plăcerea ei
se legăna
Numai în fum de ţigară
Şi dealul, eu, cât şi boala muierii
ne îngropam

Ne îngropam,

Aşa ne-au găsit
Şi proştii
Dar şi deştepţii
Peste o mie de ani
Cu versurile astea îngheţate pe buze,
În casă: ea
Pe deal: eu,
Luna tare pe cer
Şi frânghia uscată de-acum cu o mie de zimţi
Bălăngănindu-se-n şură.
Iar regulile astea nu eu le-am făcut
Cum nu eu am făcut
izotopul radiocativ de carbon
Şi nici nucelul acestuia atomic
Cu cei 6 protoni şi 8 neutroni
Fir-ar să le fie ţigănia de râs!

Bea Domnul, beu și eu

cu dor de Mihai
care între timp, de la scrierea şi până la publicarea
poemului,
s-a spânzurat

Bea Domnul vin, beu şi eu
ca o mangustă din căldarea lui
numai venin
eu nu's nichita,
nici buffalo bill
sunt doar giordano bruno
şi-n jurul meu de câte ori mă-mbăt
aliniez planetele aşa cum îmi doresc.
Nu stau pe gânduri
şi nu-ncerc să-ngreunez scenarii
din valea râului din care beau
binevenite sunt să bea cu mine
*fetiţele cu sorţ în brâu**,

iar cele care nu mai joacă când le cânt
mai bine toate sub cuvânt
să piară-n lumea umbrelor din veac
*râzând cu râsul lor nebun**
pe inima mâhnitelor şi supăratelor Erinii.
Ce-mi pasă mie când sunt beat?
Bea Domnul vin, beu şi eu...venin
eu nu sunt nichita
nici buffalo bill
sunt doar giordano bruno
şi dintr-o pensie de om nebun
în veacul ăsta lăbărţat de ură
sorb din venin cu supra-mi de măsură.
Ce-mi pasă mie când sunt beat?
Bea Domnul vin, beu şi eu...venin
şi simţ pe toţi că vă iubesc
de parcă aş bea doar vin.

**din cântecul "Pe sub fereastră trece-un râu", Ileana Sărăroiu*

Colonia bărbatului (#2)

Colonia bărbatului nu este mai mare de o palmă
o palmă de pământ, de fier
de durere sau de renunţare
sau una de bună-ziua primită pe obrazul ud şi stomacul gol
De câte ori cade, bărbatul e numai în raza coloniei sale
şi se-ntâmplă ca fiinţe mici, miloase şi nevăzute
să-l culeagă, să-i pună inima la loc
şi să-l repună în drepturi ca rege al coloniei
...însă de cele mai multe ori acesta e îngropat ca un cerşetor
cu mâinile afară
undeva la periferia propriei colonii.
Unii spun că ar fi un prizonier acolo
chiar dacă în marginile coloniei el se

comportă ca o pasăre
şi face scheme de zbor;
adevărul adevărat e că bărbatul nu poate zbura
şi e doar un tip muncitor,
care când nu zugrăveşte
taie iarbă la caii verzi desenaţi tot de el pe
umerii penitenciarului
iar noaptea de sete
patrulează împreună cu un bulldog ca nimeni
să nu fugă de sub jurisdicţia sa.
Pe scurt e un fel de profesor modern de
română
încurcat în firele presupuse ale poeziei nord-
americane.
Şi încă nu se ştie ori nu ni s-a spus tot!
cum ar fi de exemplu
care este cel mai important lucru din viaţa
unei astfel de bărbat şi a coloniei sale.
Eu am stat de multe ori de vorbă cu el acolo,
mulţi ani am petrecut alături
şi oricât am încercat
nu am putut încă afla clar cum stau lucrurile
Mi-a rămas doar aşa în inimă şi mai puţin în

minte
steagul ăla bâţâindu-se deasupra coloniei
(pe care l-am privit mereu cu invidie):
"You are on Indian Land!"
deşi sincer,
cum l-am văzut acolo, singur
şi agăţat *ca dracu* de catarg,
mare lucru parcă nu era de capul lui
şi ah! Da..mai era ceva,
polonicul ăla, plecând din bucătăria zeilor
plin de arome, flori, vise şi gânduri
şi care până să ajungă sub ochiul şi gura
bărbatului
devine tot
doar un amestec de viespii, vipere şi alte rele.

Scrisoare de pe lună

Pentru un om abia mutat pe lună
nu mă pot plânge
lucrurile ţării mele şi de aici se văd la fel de
mici şi de dureroase
numai zgomotul mării
lovind stabilopozii de la Constanţa
cu fiecare zi care vine sau trece
se aude tot mai accentuat
cum sunt şi trăsăturile celei ce mă-nsoţeşte
oarbă solitară fără a-mi spune un cuvânt
numai mângâindu-mă pe creştet
cu cele patru braţe ale sale
(în pauzele dintre excesele mele de scriere)
dulăul din sinele lărgit
crescând şi el tot mai negru,
negru.
Împreună, toţi trei, am da bine într-o poză
atât suntem atât de liniştiţi şi de frumoşi
abia respirând de grija tăcerii
că niciun vecin nu s-a plâns de noi până acum
în nicio poveste.

Orele când trec, când nu trec pe aici
şi asta dă fiecăruia
sentimentul tulburător de a fi nemuritor.

...dar de unde
când eu ştiu prea bine
că pe cei doi
chiar trupul meu îi va îngropa în sine.

Cu drag de pe lună,
subsemnatul, singurătatea mea poetică şi
depresia delicioasă plină de ifose
a sufletului (şi acesta : tot al meu)

Sansui (motiv retro)

lei, lui, e…Sansui (made in Japan)

Toamnă şi de atâtea frunze,
Nici zilele nu mai pleacă dintre noi
Copacii moi şi mov bătuţi-n gură
De-un vânt cu iz de saramură
Privesc băuţi ca lipovenii
Trotuarele de ploi.

M-aş trage lângă un om să-mi spun povestea,
Cum cariul rău se apropie de lemn
Dar toţi sunt azi curaţi cum nu e decât piatra
Unui mormânt spălat de lacrimi şi de ploi.

Şi iată cum se furişează moda lumii în natură
Cu toamna asta-mi beau şi minţile de apoi
Şi dus de ape mă visez făcând amor
Cu o fiinţă caldă-n trup de ebonită
Şi 12 picioruşe moi.

aș vrea să-nchid ușa durerilor lumii

Câteodată aş vrea să-nchid uşa durerilor lumii
să le las un bilet şi să le spun
că sunt plecat în vacanţă,
că am o disperată nevoie de un concediu la mare
-precum o corabie de apă-
şi acolo, pe vele,
renăscut ca din plămada unui nou tărâm
să le pot usca lacrimile
pe care toţi mi le-au lăsat.

Dar uită-te şi tu în jurul meu:
casa mea
nu are nici măcar podele,
darămite o uşă şi o clanţă pe care să pot apăsa
nici ziduri nu are
şi nu începe vorbă de acoperiş.
Când plouă

nu există nici măcar o picătură care să nu mă găsească
şi când bate vântul
nu există haină călduroasă pe lumea asta
să-mi potolească frigul.

De ieri, dar şi de azi şi de mâine,
cât va exista,
tot ce va creşte pe câmpul ăsta
de fericire
va creşte şi prin tălpile mele
...şi la fel
tot ce va muri.

poemul de la ora 12

Mirelei

Poemul de la ora 12
A venit cum veneai tu odată
Să vezi dacă mai trăiesc,
Dacă mai respir
şi dacă mai sunt în stare să iubesc:
totul deodată şi alandala
cum obişnuiam când eram
apropiaţi şi geloşi.
Şi ca şi tine şi el a plecat
cu toate răspunsurile la zi
despre mine şi lumea mizerabilă în care
trăiesc.
Şi ca şi tine
a plecat
fără să se împreuneze
ori să-mi mângâie
măcar mâinile muncite
ori privirile obosite
de tine

ci numai aşa
fandosindu-şi buzele şi părul
a închis fereastra.
S-a dus.

Adevărul e
că nici tu şi nici el
nu aţi fost pentru mine
Pasărea de foc
pe care am aşteptat-o o viaţă întreagă.
Ci numai jocul parşiv
al minţii şi inimii mele,
un fel de-a v-aţi ascunselea
într-un con de umbră
unde nicodată nu am avut
100% acces.

Dar nu-i nimic
În curând vă voi învinge
ca un gladiator: pierzând,
şi nu mă veţi mai găsi
aşteptând
Numai atât pot să vă spun

ca-n bancul cu polițiștii proşti
la ora 12
şi eu mă voi ascunde
după limba cea mare a ceasornicului.

Două cubulețe de gheață, Monșer!

lui Dăncuș și lui Viorel ca să le meargă bine toți anii!

Of! nici nu am început bine anul că mi-am și
șubrezit o balama
nu stiu cum, clasic, totul s-a întâmplat într-o
secundă,
stam ca deobicei rezemat în pervazul Raiului,
deschis înspre lume ca o fereastră
nicio idee de îngrijorare,
înapoia mea
se auzeau ca puii de cloșcă
ghioceii
mestecând grăuțe prin zăpadă
când deodată un vânt s-a pornit
m-a cutremurat ca un gând năpraznic,
și am alunecat,
băutura s-a dus sufletului pe pustii,

pantă mare din cer până la pământ,
penele mele toate de lebădă albă,
varză, murdare de mâl,
m-am trezit buşit
doldora de vânătăi
în plin nou an.
Să fie semn rău?
Să fie unul bun?
Ceasul ori dumnealui (Ucigă-l Toaca)?
Cine să ştie?!
Acum numai aş vrea să mă pot ridica oleacă
şi să-mi pot recupera o ţâră din demnitatea
ştirbită
în rest...dacă se poate şi nu e cu necaz:
- Monşer!
ăl' cu barba sură din cer de nu-i mai ajunge
până-n Lună !
2 cubuleţe de gheaţă şi atât!
(vorba unui haiduc de renume)

La Mulţi Ani!

Sagrada Familia

(Turism exotic cu moaşte
şi ...audienţă)

Facem un tur...
Barcelona
...şi el, Principele,
zeu neîncoronat al Barocului
Mai întâi faţa, umerii ridicaţi
braţele ca o argintărie amanetată
apoi corpul în întregul lui
numai filigran şi dantelă
şi Da! sunt aici
ca într-un singur fetus
-eu-
cu mine însumi
în mine însumi
ca într-o peşteră,
aporia e gata,
de aproape 50 de ani

doar piatră
aşa cum ne-am obişnuit,
parapsihologia şi ea
derapând într-un picior
pe un patinoar sclipind de gheaţă
în puţin suspans
şi neîncredere
Oedip plânge ca Tristan şi Isolda la lumânare
iar lumină e doar
cât să ne cunoaştem întunericul
faţă în faţă.
În definitiv, e vorba de o catedrală
mereu e vorba numai şi numai
despre o catedrală
ridicată ca un acrobat pe catalige
pe o grămăjoară de oase
şi bune intenţii
absolut fără nicio finalitate.

Vorbim...

Bilete încă nu se vând
mumia lui e încă aşteptată

să moară dracului
şi să se usuce
să-şi scoată gărgăuni din cap
şi să producă mir (dacă se poate)
Între timp prietenii, toţi,
beau
vin, ţuică şi orice e alcool
cât încape
unii şi pe ascuns
şi limita extremă a mesajului lor
atinge necondiţionat Cerul,
zonele cele mai incerte ale Universului
zonele cel mai greu de pătruns
dintre îngeri cad unii ca spicele
dintr-un singur mănunchi,
ca dintr-o singură flacără
numai cu un pahar şi o halbă.
Viaţa e teribilă printre atâţia zei!
NASA moare de invidie
ca în toate discuţiile ce le-am avut
despre orice şi oricum
din anii care s-au scurs

Vorbim...vorbim

Iată-mă, vin! zic
şi mă apropii din ce în ce mai bine
"Ultimul refrigerat" a plecat şi a revenit printre voi
"Bucuraţi-vă!"
aş minţi dacă nu aş recunoaşte
cât de mult îmi place să vă spun asta:
"Aşa cum m-aţi ocrotit, iubit şi minţit"
Până la ultima suflare
Până la ultima suflare
Până la ultima suflare
Mă-nalţ ...ca să cobor
Doamne, iartă-mă!

Luna la Brăila

oraşului meu iubit

Mi-ar fi plăcut să cânt jazz cu prietenii mei
şi oraşul întreg să cânte odată cu noi
seara să ne urcăm fericiţi pe acoperişul unei
case
din centrul vechi
şi mai departe de dragul dunării păşind
peste cupola de aur a bisericii lipovene,
ca fluturii-n noapte de uşori
să încălecăm obrajii lunii.
De-acolo să le cântăm salcâmilor şi străzilor
şi docurilor şi oamenilor de gheaţă
până ce înnebuniţi de strune
şi zorii unei lumi mai bune
vor dansa cu noi.
Mi-ar fi plăcut.

Mi-ar fi plăcut ca dintre noi niciunul să nu fi cunoscut
delirul, divorţul, moartea ori exilul
şi dimineţile toate să ni le fi petrecut adunaţi
la piticaş ori la trei saivane
în compania lui Thelonius Monk
şi miros de havane.
Mi-ar fi plăcut.

Mi-ar fi plăcut pe lume să fi venit înaintea mamei mele
şi în oraş de noaptea învierii
să-l fi ascultat în centru' la maria filotti
pe Louis Armstrong cântând
Mi-ar fi plăcut.

Mi-ar fi plăcut, dacă asta ar fi ajutat
Eu nici să nu fi existat... în definitiv
numai toate celelate să se fi întâmplat
întocmai.
Aşa mi-ar fi plăcut.

Bătrânul copac

memoriei poetului Rodian Drăgoi

Bătrânul copac se pregătea să moară
deşi din cer era privit de acelaşi chip de ceară,
deşi prin umbra lui treceau grăbiţi
aceiaşi oameni ce-l ştiau de o viaţă.

Oh, câte zile nu le vorbise el
prin tot atâtea nuanţe
şi câte nopţi nu le-a şoptit frunzişul lui
din colţul ăla înnegrit de stradă.
.

Bătrânul copac însă se pregătea să moară,
deşi prin trup ca-n prima zi
urca aceeaşi sevă,
deşi memoria-i vorbea
acum din ce în ce mai trează.

Bătrânul copac îmbătrânea rapid
cu fiecare clipă
şi-n fiecare cerc al său simţea cumplit
cum o neştiută lamă îl străpunge
adânc,
adânc
tot mai adânc

Pe cai mari

Azi sunt pe cai mari!
Dacă mă veţi vedea trecând pe lângă voi
să nu încercaţi să mă opriţi
sunt un fuior, un taifun,
o vălmăşie de lucruri zburând alandala
având totuşi un centru
imposibil chiar şi pentru mine
de înţeles,
o mulţime de lucruri bizare puse laolalta
de peste tot şi din toate
unele minunate, altele de toată sila,
dar voi nu trebuie să ştiţi nimic din toate astea
de aceea vă spun:
dacă mă vedeţi pe lângă voi trecând
să nu încercaţi să mă opriţi!
Vă rămâne în dar numai viteza mea,
imaginea acestui fuior trecând,
traiectoria lui prin vazduh
învârtindu-se până într-un sfarşit
şi atât.

urșii carpatini

Și vine lumea să mă-ndrepte
Curg urşii carpatini din vârfuri de omăt
Cu labele de miere pângărită
Să-mi frângă stricăciunea şi să-mi culce
tot golul la pământ ce creşte
neauzit în pieptul meu.
.

Eu îi las pe toti să calce
Să sfarme, să lovească cât doresc
Şi nici nu stiu ce a fost mai greu
Ce simt, ce văd
Sau ce înţeleg din toate astea.
.

Și vine lumea să mă-ndrepte
Curg ursii carpatini din vârfuri de omăt
Cu labele de miere pângârită
Să-mi frângă stricăciunea si să-mi culce

tot golul la pământ ce creste
neauzit în pieptul meu.

Călcâiul lui Ahile

Poezia e durerea de călcâi a lui Ahile
La mine însă se manifestă rar
Şi nu-mi aduce moarte

Doar ceva disperare, consum mare de băutură
implicit costuri,
o proastă reculegere şi multă, multă ruşine.
Slavă Domnului, ea are în schimb
şi o latură de farmec şi basm:
mă face nevăzut
cât ai clipi din gene: Hocus-Pocus!

Totul ca la carte

Ca să-l înţelegi bine pe Don Quijote
Nu trebuie să te naşti mecanic şi să te pricepi la mori.
Trebuie numai să treci de pragul a cinzeci de ani
Să fii deja reumatic şi prin colţul gurii
Să-ţi zâmbească parşiv secera lunii
Înfiptă acolo teribil cu dinţii, în solul inimii tale,
Atinsă de o înduioşătoare iubire târzie.
Altfel e literatură la radio.

Dacă vrei însă să-l pricepi pe însuşi Cervantes
Asta e cu mult mai complicat
Trebuie până la cinzeci de ani să nu fi scris nimic,
Dar absolut nimic important,
Să fi divorţat cel puţin o dată

Şi de povara datoriilor să nu te fi eliberat niciodată.
Să-ţi fi riscat viaţa în nenumărate bătălii navale
Şi de-o mână să te fi lepădat la Lepanto
Să fi fost deja vândut ca sclav la barbari
Şi cinci ani să te chinui să evadezi
De pe tărâmul Africii negre
Fiind trădat de colegii de temniţă.
Altfel e numai şi numai wikipedia pentru cei mici.

Dar să cunoşti cu adevărat toate astea
Şi-n acelaşi timp să rămâi sănătos la trup
Şi zdravăn la cap
Tot timpul egal cu tine însuţi bând şi visând,
Iubind din nou şi din nou bând
Pur şi simplu aşa ceva e imposibil
Şi nu s-a mai înregistrat pe pământ
sau trebuie să ai stofă de critic literar
şi să te cam doară în cur de toată facerea lumii.

De câte ori...

De ce tot cade versul meu răsfrânt şi trist în astă lume
Când eu în trupul lui ascund atâtea bucurii sub tot atâtea nume?

De ce se duc şi nu se mai întorc atâtea clipe-n care am râs
Când numai lor le-am fost poet şi numai lor eu le-am vorbit
De câte ori am petrecut
Pierdut pe drumul meu de rime.

De căte ori să mă hrănesc cu vânt
Când l-am urât ca nimeni altu'
Şi atâtea frunze am plâns privind
încât şi ochii mei au devenit tomnatici.

De câte ori să cad şi să mă ridic de câte ori?
Când visele ca clipele în jurul meu se aprind
Şi ard ca sarea-n focul minţii.

De câte ori să-mi spun că sunt
Şi inima-mi de câte ori să prindă iarăşi viaţă?
Când numai ei m-am închinat
Şi numai ei i-am recitat
cu aceeaşi neschimbată voce.

de câte ori? de câte ori?

Agonie

Este doar apa murdară infiltrată în "bureţi" mi-ai spus
Impurităţi. Există muşchi şi microvietăţi care asta fac,
absorb totul, chiar şi corpul uman
Dovedeşte şi tu că poţi mai mult
şi filtrează, omule. Filtrează

asta fac i-am răspuns eu nervos peste
obosit de toată munca
zi şi noapte numai asta fac
cu voie sau fără voie tot timpul
de nu mai ştiu ce şi cât să mai arunc peste bord
în plus, să fiu cinstit
a ajuns să-mi fie frică
dacă nu-mi mai rămâne nimic,
nimic.

deloc singuri în viețile și depărtările noastre

La moartea lui John Lennon, Salvador Dali a lipsit
Dar când l-am întrebat cum a fost cu putință
Din vârful mustăților sale spadasine
Catalanul mi-a şoptit doar atât:
Dar oare pentru cine dacă nu pentru el
Am pictat eu singurul meu Crist?
Când a murit Fredie tocmai ce ieşisem cu soția
De la fimul *Unforgiven* al lui Clint Eastwood
Și auzind teribila veste amândoi am amuțit.
Bulevardul Karl Marx forfotea afară de lume
Ca după un cutremur
(extrem de ciudat pentru un oraş de provincie)
Și brusc m-am simțit ca şi cum aş fi păcătuit.
Însă dacă nu şi pentru Freddie
Filmul acela oare pentru cine s-ar fi produs?

La fel şi cu filmul *Philadelphia*, ori cu muzica
lui *B.B. King*
Ori cu paşii lui *Samy David Junior*, ori cu
picturile lui *Lucian Freud*
Sau chiar până şi cu discuţiile mele
despre *Sansui* cu Stelică
Şi tot aşa ...cam cu tot ce facem
fiecare dintre noi
ori de câte ori ne agăţăm de stele
cu micile noastre puteri
ca de-acolo să ne putem privi
şi teama
dar şi speranţele
drept în faţă.

Doar să o facem.

Amintiri, amintiri, amintiri

Zilele trecute aşezase Vakulovski o poză pe facebook
Cu Lorca recitând în faţa plutonului de execuţie
Nici nu cred că era una autentică
cum e cea a partizanului sârb
râzând şi privind fără pic de frică
spre focul mitralierelor germane,
poză devenită reper pentru specialişti.

Desigur gestul rămâne şi îl credem toţi.
Faza asta mi-a reamintit de o mulţime de alte lucruri
În primul rând de vara aceea petrecută în Granada
şi de colierul înzăpezit al munţilor din zare,
de dincolo de casa lui Lorca

apoi de reacţia extrem de agresivă a ghidului acelui muzeu
când l-am întrebat unde le este înmormântat Poetul.
La fel îmi caut şi eu azi trecutul şi amintirile
cum Spania îşi caută şi ea
adevărul şi trupul ascuns al poeziei sale.

Şi de o altă poză în care sunt fotografiat stând la o masă
într-un club de dans cu două persoane scumpe inimii mele
pe când aşteptam să fiu ridicat din clipă în clipă
şi trimis înapoi în ţară.
Pe atunci asta mi se părea sfârşitul lumii
abia acum înteleg
că ar fi putut fi doar începutul unei lumi mai bune pentru mine
însă timpul şi emoţiile omului sunt atât de schimbătoare

şi cu ele odată ceva mereu se desprinde din noi
şi pierdem definitiv
că apoi să putem pierde şi mai mult
fără sfârşit... mai mult.

Ironia face ca acea poză să fie tot aşa prinsă
cum am vazut-o în prima zi
într-o ramă comună cu un ceas care s-a răsucit
ce s-a răsucit şi a murit
Tic-tac, tic- tac... nici măcar în imaginaţia mea
el nu se mai aude
şi e clar că nu recitam poezii acolo
nici prin gând nu mi-ar fi trecut,
după trei ani de supravieţuire ca emigrant pe străzile Londrei
ajungi un bun practicant zen fără să-ţi fi propus
şi paharul ăla de guineess de pe masă ce se vede în dreptul meu în poză
stă mărturie clară pentru asta.

Purtam cămaşa împrumutată a unui prieten,
fără să-i fi spus
şi o geacă la fel
scaunele erau îmbrăcate toate într-un pluş
verde ce se dorea luxos
dar era de fapt de prost gust
peste tot candelabre, lumini, oglinzi,
reflectoare
şi într-o margine a sălii un bar uriaş
unde pentru 5 lire ţi se livra un poitin
adevărat.
Pe scenă cânta super o trupă irlandeză
faimoasă pentru acele timpuri
: The indians
şi chiar mă fascinau, câte pene aveau ei în
recuzită numai văzusem de la filmul
cu Pierre Brice în rolul lui Winnetou,
Femeia de lângă mine era ca un interior pictat
de Velazquez,
într-atât de elegantă şi sofisticată
şi amândoi priveam către gardă cu figuri de
ceară,

iar în spatele meu de undeva, de unde nu se ştie,
se ivise umărul dezgolit al unei femei necunoscute
ce comanda cu voce puternică
şi mai multă băutură
sau poate era doar aripa ocrotitoare a unui înger
Fotografia e însă taiată în ambele laturi ale ei
persoana din fața noastră nu se vede nici ea
numai paharul de bere abia început
scrumiera la mijlocul mesei ca un sacrilegiu
pentru privitorul de azi
şi în partea de jos a fotografiei
un singur picior al acelei domnişoare
frumos încălţat într-un pantofior clasic, de cabaret
briliant de strălucitor.

Eu imi ţin mâinile ca şi cum ar fi fost deja încătuşate

Jucam al naibii cât puteam de bine şi jucam prost
rolul unui spaniol cu puţine cuvinte în limba sa maternă
Toate filmele îmi explodau în cap ca nişte artificii
România încă nu intrase în Uniunea Europeană
şi la metrou şi în staţiile de autobuz se făceau puternic razii.
(şi vor reveni după brexit, năravurile tind să se păstreze)

Trupa tocmai anunţa un mare hit al lor
şi am zburat fericiţi că puteam dansa,
când mai aveam ocazia s-o facem apoi?
de aici a apărut şi salvarea
Am dansat cât mai aproape de scenă neîncetat câteva ore,
iar la sfârşit "regizorul" a încremenit sala
se intona imnul irlandez
şi garda a trebuit să se oprească şi ea.

Atunci eu am ieşit să fumez o ţigară afară
prin uşa "*Personalului tehnic"*
cu băieţii ce începuseră să care deja
la autocar
din echipamentul acustic.

îmi surprind viața...

Îmi amintesc cum stam în unele veri
cu câte un prieten, la joacă, obraz lângă obraz
privind de aproape minuni de lucruri,
amândoi.
Fiecare trăia în respirația celuilalt ca într-o mantră
iar bătăile inimilor noastre pe cerul copilăriei
alergau norii cu rezonanța lor puternică.
...mult mai târziu aveau să sosească… ele, cuvintele,
cu perversitatea şi indecența lor ascunsă,
indusă, complementară, cifrată
întotdeauna însă au fost şi au rămas
doar emoțiile care au contat
...până târziu în adolescență.
Acum cu un exercițiu al privirii
de aproape 50 de ani
îmi surprind viața, respirând tandră

şi de nerecunoscut pentru mine
lângă o nouă prietenă a sa,
obraz lângă obraz,
arătare ciudată,
întunecată
aş spune ca moartea
dacă aş fi cunoscut-o.
Amândouă de-acum mă privesc
într-un mod cât mai batjocoritor
şi în serile nesfârşite de iarnă
prietenia lor
din ce în ce mai strânsă
pe solul inimii mele
lasă urme adânci de sănii
ca nişte răni
şi sufletu-mi îngheaţă.

Cum altfel?

post & pre...

Am luat Crăciunul şi l-am pus tot într-o cutie
moşii cu barbă, piticii, globuleţele,
bradul, jucăriile pentru cei mari
şi mici,
îngerii, căprioarele, beteala şi instalaţiile de lumini
iar pe Domnul Isus şi pe Maria
alături de păstori şi de cei trei magi,
i-am înfăşurat cu grijă într-o folie cu bule.
Până la viitoarea Sa naştere
toţi vor sta aşa,
bine împachetaţi
şi nimic nu li se va putea întâmpla,
numai eu tremurând ca varga,
fir năuc de praf,
voi aluneca pe apa lucrurilor din jurul meu
neştiind dacă mâna care îi va despacheta
va fi tot a mea.

Din punctul suprem de vedere al vieții la plecarea unui zeu

memoriei lui Emil Brumaru

Viața mea nu l-a citit pe Plotin, nici pe Platon
și nici nu a ros buchea vreunui text al sfinților părinți
și de câte ori eu am trăit cu entuziasm
și ea a trăit în mine cu un entuziasm egal
și de câte ori eu am fost la un pas de zbor
și ea tot la un pas a fost
indiferent de natura mediului ce ne transporta.
Pentru că nu?! ... și lucrurile așa stau cu adevărat,
nu e deloc ușor să păstrezi vie
toată aceasta tensiune și imponderabilitate neprimejduită

în interiorul unui vas atât de fin,
de porţelan.

De aceea de câte ori se moare
amândoi privim la fel de bâlbâiţi
şi îngrijoraţi în jurul nostru
şirul nemuritorilor ce se duc,
pentru că restul, oricare ar fi acesta,
-şi asta e bine să ne intre odată şi definitiv în cap-
e numai spirală fără început
şi necunoscut deplin.

metamorfoze (1)

mă uitam azi la o listă cu nume pe care am
scris-o în alt secol
cu un creion chimic pe o bucată de lemn
- de atunci s-au întâmplat multe -
şi la numerele de telefon trecute acolo.
Mi s-a părut a fi o culegere de date încifrate.
Tot ce puteam citi era numai "el", “ea”
şi apoi de fiecare dată
eram aruncat cu violenţă, dincolo de tărâmul
memoriei,
de un nou val de cifre, la fel de lipsite de orice
importanţă.
...aşa m-am convins că devenisem deodată…o
pasăre!
şi zburam liber,
dacă nu (cumva)...un lucru şi mai mic,
mai ascuns şi mai de preţ,
cum ar fi un greiere beat lângă tulpina unei
ierbi ameninţătoare prin înălţimea ei,

ori un purice de apă aflat pe uscat şi fără colac de salvare.
Începusem aşadar… să dezvolt pentru prima oară
o nouă conştiinţă, o nouă viaţă
în mine,
încălzită de un limbaj propriu, intraductibil,
pentru oricare dintre numerele aflate în lista aceea
a mea
învechită
în creionul ei chimic cum se afla
pe o bucată de lemn.

metamorfoze (2)

motto: *...şi în lumina zâmbetului vostru*
ziua de azi s-a repovestit şi a avut gustul celui mai
aromat fruct posibil :"Neranţula"

în casa-n care ne-am mutat
"*înfăşurată cum e, cochet, în kimono-ul ei de Pyracantha*",
înaintea noastră a trăit un cuplu de englezi,
acum trecuţi de 90 de ani,
alţi doi afacerişti celibatari (însă aceştia doar pentru puţin timp)
iar înaintea acestora, două familii de refugiaţi
din timpul celui de-al doilea război mondial:
o familie de japonezi şi o alta de poloni.
Pe vremea aceea încă se mai vedeau
de jur împrejur, pe dealuri,
livezile înflorite de măr.

Fiecare a lăsat pe lângă casă
cel puţin un semn al timpului şi trecerii lui:
unul ne-a lăsat mărul din mijlocul curţii,
un altu' firul acela de Pyracantha pe zidul casei,
iar polonu' e cel care a zidit buncărul ăla zdravăn din beton şi piatră
pe care eu m-am chinuit să-l dărâm acum câteva veri
şi pe locul căruia am ridicat apoi - în semn de victorie - o terasă străjuită de struguri.
Doamnele, în timpul ăsta, şi-au continuat desigur una alteia munca,
în grădina de flori.

Bătrânii încă ne mai întreabă de măr, de răsadurile din spatele curţii şi dacă mai ţinem magazia veche-n picioare,
-ne scriu aşa, cam o dată pe an, de undeva de prin Yorkshire-
despre ceilalţi nimeni nu mai ştie nimic,
iat acum urmăm noi,
un drac de irlandez şi o bomboană de fată

româncă,
desi am înţeles că viaţa nu se retrage niciodată
cu adevărat
din casele în care au locuit oameni vii.

metamorfoze (3)

cum toate florile mele vorbesc de la sine
doar de bogăție,
lângă mine săracite rămân numai ele,
dintre toate îndurările firii
cele mai puțin norocoase:
poeziile
şi nostalgia lor
după timpul în care,
spiritul omului se lepăda singur de carne
şi din albia sa de lapte
ca pruncul Isus se hrănea
din ţâţa fecioarei Maria,
direct de la esenţe.

distonanțe

Adelei

între a vâsli împotriva apei şi a vâsli împotriva
deşertului,
nicio diferenţă.
cum nu există o diferenţă considerabilă
- folosindu-ţi pânzele -
între a naviga
pe apă, pe nisip sau pe zăpadă
(nu am spus pe cer!)
poate numai gustul săgeţilor de sticlă
din nisipul înghiţit să fie mai dur
decât al celor ce se nasc din salinitatea mării
sau din zăpadă...
pentru o minte de copil.
Cum tot pentru ea,
gustul celor pe care i-a cunoscut
şi al celor de care abia acum se apropie,
precum şi al celor pe care i-a iubit

cu al celor pe care abia de-acum încolo
se va strădui să-i iubească,
nu poate decât să semene
ori cel mult să rănească la fel.
Prietenia ca şi viaţa îşi are mimetismul ei,
în special pentru un navigator vicios:
ieri trecând printre banchize mari de gheaţă,
azi desprinzându-se din împresurarea unor ape calzi,
mâine salutând pe alţii
ce par a fi o nouă insulă de fericire
în mijlocul unui deşert.

...dar nu este deloc aşa.

...la 50 de ani

Am scris şi am fost mereu împotriva poeţilor
trecuţi de 50 de ani,
i-am urât şi mă urăsc.
Am visat la libertatea lui Labiş
Doar mă ştiţi cât de cât ...
nu mă joc şi nu fac concesii
dar azi doi îngeri
cu aripile pline de lumină
au venit şi mi-au şoptit altfel.
Altfel cu totul.
Îmi pare sincer rău şi îmi cer scuze
că nu mă mai pot păstra acolo
aşa cum mi-am dorit, dar
l-am văzut ca-n vis pe Arghezi tremurând
căutându-şi ochelarii în timp ce muncea la un vers,
pe Vasile Voiculescu gândind încă strofe pe patul greu de suferinţă
şi încă, şi încă pe mulţi alţii... în temniţele

comuniste la o vârstă înaintată, vecină cu moartea
şi nu mai pot să îmi păstrez înaltul... ideal
Am greşit! ştiu
sunt vinovat
dar nu despre mine e vorba
Vă implor
iubiţi-vă poeţii!
Adeseori vă iubiţi mai mult frigiderul
şi vă costă bani cât consumă
Noi însă nu consumăm nimic
Dimpotrivă până şi ce bem e pe datorie
Dar măcar lăsați-ne sentimentul că vă suntem aproape.

The Blues Brothers

lui Stelică

Când ajungi în noapte şi te visezi
discutând, bând şi drogându-te cu John Belushi
ca apoi tot cu el să arunci totul într-o învălmăşeală
trecând ca o furtună prin birourile de la Universal Studios
asta nu înseamna că a doua zi vei juca la Hollywood
sau că vei petrece două zile într-o celulă a poliţiei din Chicago
în compania unor proxeneţi.
Nu! nu vei rupe gura târgului nici în comedie, nici în R&B
şi nici nu vei primi bileţele de ”amor”
de la Aretha Franklin sau Ray Charles,
chiar şi aşa, de unde sunt ei acum,
sărmane sufletele lor.
Nu!
Înseamnă doar că te vei trezi mai bine dispus,
îţi vei face cafeaua şi împreună cu ea
vei aluneca absent pe suprafaţa lucrurilor din

casa ta,
vei mângâia câinele şi ecranul ipadului la fel,
feţele celor 5000 de amici,
vei igonora cerul gri
aşezat drept deasupra capului tău
la o distanţă egală cu cea la care se îngroapă
un cadavru
şi vei fugi în oficiul tău de 3 pe 2 şi-un sfert
să-ţi întâlneşti muza,
fratele tău numai blues, blues
albastru de blues,
până şi-n cerul gurii dat cu metil,
berea din capul dimineţii
şi înfrigurarea că iarăşi vei arde o zi
tot atât fără de rost
cum a fost şi cea de ieri
şi toate celelalte dinaintea ei.

Un poem are

220 de cuvinte

Un poem are 220 de cuvinte,
toate în hemoragie sau supurând
şi lumea în loc să cheme o ambulanţă
cheamă redactori şi nu-ştiu-ce directori de
reviste literare
să te umfle şi să te afunde cât mai repede
în cloaca lor bine orânduită
e şi asta o formă simplă de iubire,
ca o desprindere,
o pasiune vădit socială,
un copy/paste în colaj,
fără să vrei
faci parte din marea ’’pictură’’
ia iute o lamă şi ascunde-o sub limbă
ca până la premiere
să poţi rade orice urmă
din ce-a mai rămas.

Combustie

Staţi, staţi, nu vă îngrămădiţi!
-lumea dând buzna în uşa oficiului meu-
atâtea vietăţi şi vieţi, pe rând
le strig, vă rog! Vă rog!
ştiu! avem probleme şi toate-s urgente
dar azi simt că nu vă mai pot primi pe toţi
lăsaţi afară măcar o parte din durere
iar tu, Universule,
dă-le asteroizilor tăi să se joace cu ceva prin grădină
unde să încăpem?! deja cu planetele tale
atingem nivelul de avarie
şi nu-mi mai arde pragul uşii
că m-a costat o grămadă de bani.
Domoleşte-te!vezi bine cât sunt de aglomerat, de ocupat
cât să ne mai înghesuim
când aici e spaţiu doar pentru o inimă
de javră, sau pentru o crimă,
şi nici metri pătraţi nu prea avem,
în plus mai sunt şi ăştia de la Jethro Tull cântând,
başca românii mei cu politica lor vegetală
Suna telefonul, of! asta mai lipsea
Alo! da, iartă-mă Dăncuş
nu, nu pot vorbi acum

tocmai ce a ajuns Trump prin dreptul ferestrei mele
cu zidul lui chinezesc
şi-o grămadă de mexicani îmi cad în braţe.
Unul câte unul.
Mi-a văzut cineva creionul?
Staţi, staţi domnişoară, am înţeles că nu aţi fost iubită
dar aici nu e sală de travaliu şi nu puteţi să naşteţi
chiar pe biroul meu
peste, peste, aceste poeme
Sylvia! Sylvia, dragă! închide odată aragazul ăla
că simt că mă sufoc,
pleznesc de nervi
şi mi-e frică să nu sărim la naiba
cu toţii în aer.

S-a întâmplat în Kenmare

S-a întâmplat în Kenmare,
zi însorită şi eu vagabondând fără lesă
prin puburi şi cafenele,
un anticar mustăcios cu două căţele tinere
salvatoare ambele de iubire
şi apoi de jur imprejur ne respira un cerc verde
oraşul ca un sfânt ni se odihnea pe gene.
Am petrecut minunat
apoi am încălecat pe şaua unui cal care tocmai trecea
şi dus am fost.
Când am plecat
un porumbel alb a pornit odată cu noi
zbura paralel chiar lângă mâna mea
gerul din mine încă îmi încreţea pielea
şi abia atunci şi lenea asta de inimă a mea
a catadicsit să se ridice
zburam toţi trei acum
peste necunoscute meleaguri

toate clădite de viaţa din mine,
în mine,
Câtă risipă am gândit şi brusc
ziua s-a întunecat
şi am ajuns beat, târziu, acasă.

(O viață nouă)

F***! am luat marea, luna și toate iubirile
și le-am împachetat
azi le vând pe ebay
la licitație, fără rezervă de preț
pornind de la un leu
ca doar nu degeaba a venit primăvara
să începem așadar o viață nouă
(mâine va fi deja veche, vorba lu' Cătă)
odată cu ghioceii
care au început să moară și ei
unul câte unul
cum am mai murit și eu
.....

iar asta nu e ceva nou
vorba țiganului
- Ce faci țigane aici la mal?
- Mă înec.

Iarna ghioceilor din firele de iarbă

Cât de naiv am putut să fiu şi iată-mă acum ajuns,
după 50 de ani, fără puterea de-a mai crede că vreodată ceva
se va schimba în bine,
copil uitându-mă la steaua umanităţii atât de puţin am reuşit
şi Dumnezeu mi-e martor cât de mult mi-am dorit,
la fel şi lumea toată în vâltoarea a două mii de ani.
Numai pulovărul acela a mai rămas
cu izul lui de mucegai din lâna murdară, deşirată
mereu aproape
şi umbra sa de zeghe şi stigmat
ca o veşnică rană şi ocară

vorbindu-i sufletului meu în şoaptă
de câte ori exaltat şi cu speranţă
am strigat înnebunit de bucurie
spre victoriile Omului.
...dar imediat am îngheţat.
cineva întodeauna a venit destul de repede şi a învăţat să tragă cu arma.
....şi atunci cum să mai pot iubi această fiară
şi cum să nu-mi pierd credinţa în umanitate?
dar în visele acestui ins ce mă locuieşte,
atât de neştiut şi de neînţeles pentru mine?

Da, e drept, sfârşitul acestei ierni
ca orişicare alt sfârşit
va naşte iarăşi muguri puri prin iarbă
din fibre ce rezistă tainic
Dar asta numai pentru a-i strivi.

Şi stau atunci şi ascult
povestea bătrânului fir de lână
prin veacuri deşirându-se
cu izul lui de mucegai şi teamă
printr-o lume niciodata schimbată îndeajuns

şi suficient de bolnavă,
gata mereu
de alte şi alte,
nenumarate crime.

27 01 2019, duminică

pasăre măiastră

Rodicăi

mi-a crescut o pasăre măiastră-n cap,
în inimă, în trup
şi cum până de curând
lucrurile se prezentau cu totul altfel
abia de azi
voi o puteţi vedea
de mine
…o puteţi vedea.

abia acum când iată,
sub greutatea ei mă clatin ca omul beat
şi printre aripile ei de foc
abia de mă puteţi zări la faţă;
Abia acum
când din ce beau şi ce visez
cu pliscul ei de aur
bea cel puțin pe jumătate;
Abia acum

când din ce scriu,
în pana ei, de pasăre deşteaptă,
de două ori ea scrie şi mai mult
şi este şi înaintea mea acasă.

abia acum
când sub sclipirea-i rece,
a ochiului ei de răpitoare dulce,
inima-mi când nu tresare
doar tace.

Despre sentimentul de-a fi viu azi

(în România anului 2019)

.

De vii nu mă lipesc deloc,
De morţi nu mă pot desprinde,
Lângă bătrâni îngân uşor.
Privesc înmărmurit
Cruciada copiilor.
Şi ca-ntr-un somn greu,
nu-mi pot răspunde:
care să fie rolul meu,
în şirul acesta neîntrerupt de vişini?

Doina Cornea, Cezar Ivănescu, Lucian Blaga

Îmi răsucesc o ţigară subţire de calic
apoi iute, lipa dintr-un degetar de ţuică,
să nu-i treacă efectul
şi zâmbesc Sansuiul care mă-nsoţeşte

cu toată electronica lui
de parcă ar avea suflet.

Atâtea crime

Îmi spun totuşi că sunt
Şi îmi pare totul ...de parcă ar fi trecut.

În parcul lui Gulliver

lui Andreas

Azi am mâncat o iarbă aşa de măruntă
încât nu credeam că o să-mi ajungă
dar mi-a ajuns.
În parcul ăsta mai suntem doar câţiva
dinozauri rămaşi,
iarba e în tundră,
şi e mereu tunsă.
Pe lângă noi fericite
vieţuiesc
şi câteva ierbivore mici.
Azi am mâncat
cât să-mi ajungă.
lângă noi numai: boi, cai de povară şi vaci.

așa de 1 iunie

(colaj tată-fiu*)

Toți știm că poezia are picioare lungi

TEQUILA, GIN, DAIQUIRI, MARTINI,
VINO,
CUSQUENA, ALGARROBINA cocktail

și toate-s numai fetițe,
doar fetițe - când ești un copil cuminte
și-ți faci lecțiile vieții conștiincios
cu puța-n praf
lângă un copac de coca
ele doar ție îți vorbesc
coca, coca
COCA

ce dacă ai barbă
și cu ochi sticloși și plângăcioși

te holbezi la străinul din buletin
shit
ce să-nţelegi din toate astea?!
că tot o cocă eşti,
o cocă eşti
şi continuui să te imaginezi
fragil la ţâţa aia universală
cum te alăptezi
cu cât îmbătrâneşti,
cu cât îmbătrâneşti,
numai bikinii îţi vorbesc
coca, coca,
cocă.

TEQUILA, GIN, DAIQUIRI, MARTINI,
VINO,
CUSQUENA, ALGARROBINA cocktail

toate-s doar fetiţe,
de câte ori abia rezemat de un gard
salivezi cu gândul la o sfântă palincă
rămâi acelaşi copil cuminte
înghesuit groaznic într-un cocon

ghem neştiut şi necrezut de fire
fluture visându-se
Alexandru Macedon:

"Tequila, sexo y marihuana
Welcome to Tijuana
Con el coyote no hay aduana
Binevenida a Tijuana
Binevenido mi amor!"

**colaj scris la două mâini, Francisc şi Manuel,*
Londra, iunie 2019

Vertigo

În ultimul timp am ajuns să privesc cerul
din ce în ce mai puțin,
de câte ori îmi ridic ochii spre el,
o senzație de vertigo
mă cuprinde ca o anemie ușoară
și mă gândesc
că nu sunt altceva,
decât o bilă aruncată aiurea,
alunecând fără suport
pe suprafața unui joc
infect de billiard.

Cu Isus în lume

lui Radu Andriescu la aniversare

Mi-ar fi plăcut să beau vin cu Isus Să ştiu că
sunt cu cel mai bun dintre noi la masa Şi
indiferent cât de setos m-aş fi dovedit De
nimic să nu duc lipsă Mi-ar fi plăcut ...

Mi-ar fi plăcut să-L car beat pe Isus acasă
Maica Lui să ne deschidă uşa şi să-mi iau
două palme peste bot Cum încasam când îl
duceam pe Grigore la mă-sa Mi-ar fi plăcut...

Mi-ar fi plăcut să nu-l las pe Isus să plece Şi amândoi să stăm aşa răstigniţi În cârciumă ca pe cruce Mi-ar fi plăcut ...

Mi-ar fi plăcut să nu existe niciun "după" Nici pentru mine şi nici pentru ceilalţi Şi să trăim ca într-un pub toţi În tot această lume Mi-ar fi plăcut...

Mi-ar fi plăcut ca prietenia noastră Să fi fost de demult Şi Bătrânul Lui văzând cum stau lucrurile Altfel pe toate să le fi gândit Altfel să le fi gândit ...Mi-ar fi plăcut.

La aniversare

Brânduşei

"până vine moartea să ne sărute ameţitor
mirosind a migdale amare
*şi a zăpezi nespus de adânci şi sătule" **
hai să ne mai aruncăm o dată
cu toată puterea
în marea cu gust de
Rom de Havana de 100 de ani
şi dezlegaţi definitiv de morală
să ne purtăm prin valurile ei,
îndârjiţi, turbarea poetică,
ca pentru ultima oară,
braţ la braţ
înotând
spre Insula Fericirii,
insulă visată,
dar necunoscută
de om

vreodată.

Acolo, printre firele de aur
ale acestei, nemaivăzute,
fete blonde,
în soarele inimii ei,
ne vom aşeza
fiecare cu şevaletul său în tihnă
şi-n culcuşul scoicilor din jur
vom înfige cu pricepere
instrumentarul,
greu de pensule.

Pe lângă noi viaţa va curge lent apoi
ca şampania dintr-o cupă-n alta
din care din timp în timp
preocupaţi fiind numai de ce pictăm
vom gusta amândoi absenţi,
dar cu sete.
Sirenele şi delfinii ne vor privi miraţi
de dimineaţă până seara

pânzele,
cântându-ne din harpa luminii.
În timp ce-n carnea solzilor
crescând din nimic pe picioarele noastre
ca muşchiul pădurii
poeme de ebonită şi sare
se vor scrie singure, SINGURE!
singure!

Nu ştiu cât va dura totul,
cum nu ştiu cine
va lăsa să-i cadă, primul, penelul
şi se va arunca definitiv în apă
cum numai în somn
omul trist adânc se scufundă.
Nu ştiu!
nu ştiu şi basta!

Tot ce ştiu însă e doar
că din acel moment
mie mi se va spune *"Vameşul"*

şi tabloului acolo pictat de mine: *"Tigru în furtună"*
Iar pe tine
oamenii te vor striga peste ape
cu numele tău de fată
..."*Frida*"
şi tot ce le-ai lăsat lor mai important spre păstrare
va călători lângă inima vie a insulei
până la sfârşitul vremurilor de apoi,
purtând imaginea unică
în penel redată
a unei *"Căprioare rănite"*

** versuri ale poetei Dorina Brândusa Landén*

Cea mai bună pizza…

lui Cătălin Capotă

Cea mai bună pizza
Nu o face Eduardo din piaţa Constituţiei din Palermo
Şi nici Antonio de la restaurantul Casa Mia
din Hatch End-ul meridional
Ci prietenul meu Bulgaru
Din Sarmaţia Superioară
Şi asta în ciuda numelui său
Rătăcit, alunecând
Nimeni nu ştie sub ce chip
Pe o spirală necunoscută vreodată.

Brăila e un oraş martir…

"- Ce faci, Gelu?
- Îl iau pe D-zeu
chiriaş."

Brăila e un oraş martir
Cu deschidere la Marea Egee
Prin trupul ei de plasă marinăresc
Hoinăresc şi se pierd
Corăbieri cu nevăzute feţe.

Un astfel de lup de mare
A fost şi prietenul meu:
Gelu.

(Căprioara, 17 august 2019)

Îmi sunt zilele-ntinse…

lui Joni, Ella, Andrei şi Kiki

Îmi sunt zilele-ntinse
Ca solzii de şindrilă
Singur închis în trupul vieţii
Ca într-o casă
Stau şi beau
…şi beau şi praful de pe masă!

(Apold. august 2019)

Va veni un timp…

Luminiţei

Va veni un timp
când îmi vei bate obrazul
şi el va deveni nisip.
Va veni o vreme
când inima mea
în loc să cânte
va sta.
Cum înghețați
stau doar merii
după furtună

Aşa vor sta şi iubirile toate
cum eu însă nu am stat
şi am trăit cum nu credeam
că am să pot trăi,
cu toată,
toată fiinţa mea.

Va veni un anotimp
când vei atinge numele meu

si el ca niciodată de întreg
va deveni pământ,
numai pământ.

poem scris la două mâini, Brânduşa şi Manuel, Brăila, august 2019.

Palatul Congreselor

Palatul Congreselor se va închide
Cu numele meu într-o singură dare de seamă
Ce s-a hotărât hotărât rămâne
Atât cine pleacă dar şi cine se uită
Trupul meu legănându-se
Nu va mai flutura pe lângă aburii fabricilor
din Bucureşti
Şi doar umbra unui câine părăsind rapid
graffiti-ul unui cazan de fontă
va marca trecerea mea
neîndoielnică
din realitatea imediată
în realitatea profundă:
ham- ham!

Am aşteptat odată la Cotroceni

Am aşteptat odată la Cotroceni,
O femeie frumoasă,
Câteva sute de ani.

Era o iarnă ca şi asta de-acum
Extrem de geroasă
Şi-mi amintesc cum i-am ghidat încălţările-i fine
prin jungla minunatelor ei volănaşe
să găsească scărița trăsurii.
La vremea aceea puține mai erau persoanele de pe strada Venerei
să ceară "*La Palat!*"
Sau poate că nici nu a existat vreodată vreuna, nu ştiu
că eu îs numai un ţăran prost ajuns birjar, din cartierul Dămăroaia.
Oricum când am plecat duşi am fost de cai ca într-o clipă
şi la Palat am găsit o mare de lumini

iar printre ele, domnița mea cu o mie de volănașe
aproape că nu urla de fericire,
...ba încă mi-a mulțumit și frumos
și-n mâna-mi bătucită
mirosind a tutun și a rachiu ieftin
a lăsat să cadă
unul dintre cercelușii ei de aur
: *să fie și pentru întoarcere!* mi-a spus
zâmbindu-mi ușor.

Am așteptat odată la Cotroceni,
Câteva sute de ani,
O femeie frumoasă.

Și în timpul ăsta tot atâtea s-au întâmplat,
caii mi-au murit de bătrânețe,
trăsura, un boier fără noroc la zaruri
a pus-o pe foc
Iar eu mai nou, de ieri angajat
la Pizza Hut,
între două comenzi și ceva drumuri
revin
și aștept credincios
cu scuterul la Palat.

Am aşteptat odată la Cotroceni,
Câteva sute de ani,
O femeie frumoasă.

Întunericul

mai înainte de orice
era o cameră inimaginabil de scundă
cu pereţi umezi şi reci
şi undeva acolo jos, în jurul unei mese
ne mâncam toţi de vii
o lumină verde asemenea aurorei boreale
ne învăluia pe fiecare tăcut,
ca un magnet
şi din castronul aşezat pe suprafaţa
mesei ce aluneca
numai aburii nu dispăreau rapid.
Iar în rest,
în rest nu era niciun rest,
numai pasărea paradisului zbura undeva sus,
atât de sus
încât părea că nici nu există.

Cuprins

Vulturul	5
Satul	7
Dobrogea	9
Ți-aș trimite, Doamne…	10
Destul am crezut	12
Boi cu plai	15
Primăvara lui Zorba	16
Colonia bărbatului (#1)	18
Bea Domnul, beu și eu	20
Colonia bărbatului (#2)	22
Scrisoare de pe lună	25
Sansui (motiv retro)	26
Aș vrea să-nchid ușa...	27
Poemul de la ora 12	30
2 cubulețe...	33
Sagrada Familia	35
Luna la Brăila	39
Bătrânul copac	41
Pe cai mari	43
Urșii carpatini	44
Călcâiul lui Ahile	46
Totul ca la carte	47

De câte ori 49
Agonie 51
Deloc singuri 52
Amintiri, amintiri... 54
Îmi surprind viaţa 61
Post &pre 63
Din punctul de 64
Metamorfoze (1) 66
Metamorfoze (2) 68
Metamorfoze (3) 71
Distonanţe 72
..la 50 de ani 74
The Blues.... 76
Un poem are... 78
Combustie 79
S-a întâmplat... 81
(O viaţă ..) 83
Iarna ghioceilor... 84
Pasăre măiastră 87
Despre sentimentul... 89
În parcul lui... 91
Aşa de 1 iunie 92
Vertigo 95
Cu Isus în lume 96
La aniversare 98
Cea mai bună... 102
Brăila e un oraş ... 103
Îmi sunt zilele... 104

Va veni un timp 105
Palatul Congreselor 107
Am aşteptat... 108
Întunericul 111

Doamne,
cât de ușor e

Doamne, e atât de uşor să-ţi dai foc singur la valiză
E suficient să te aşezi pe canapea
Într-o rână
Să deschizi o bastârcă
Să-ţi aprinzi o papiroasă
Şi trecându-ţi creionul de la un deget la altu'
Fluierând să încerci a repara volumul de faţă.

Doamne, e atât de uşor să-ţi dai foc singur în casă
În timp ce te prefaci că mai adaugi o idee,
Ori vreunui vers, pe ici, pe colo, să-i mai dai borşul pe faţă
Apoi e timpul care trece, ţuica şi ea la fel
Şi când nu ţi-a mai rămas decât atât
cât să-ţi umezeşti buzele
devenite pară, iască

te abonezi la o ultimă mahoarcă
şi în modul ăsta
nu e greu deloc
să te trezeşti ca adormi
cu ţigara pe faţă.

Doamne, cât de uşor e să-ţi dai foc singur la casă
Şi cum altfel?! cu asemenea versuri
după ce deja tot tu le-ai rumenit
pe toate feţele
şi chiar ai ars
de nenumărate ori
cu ele, în tine,
acasă.